

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ:

ΕΝΑΡΞΗ ΑΚΑΔΗΜΙΩΝ	3/9
ΚΛΗΡΩΣΗ ΠΡΩΤΑΘΛΗΜΑΤΟΣ	4/9
ΕΝΑΡΞΗ ΧΟΡΕΥΤΙ- ΚΗΣ ΟΜΑΔΑΣ	4/9
ΑΝΟΙΚΤΗ ΣΥΖΗΤΗ- ΣΗ ΠΑΛΑΙΜΑΧΩΝ	5/9
ΑΠΟΛΛΩΝ FC - Φιλικός Αγώνας	7/9
ΕΝΑΡΞΗ ΘΕΑΤΡΙΚΗΣ ΟΜΑΔΑΣ	7/9
ΑΠΟΛΛΩΝ Ladies - Φιλικός Αγώνας	12/9
ΠΑΝΗΓΥΡΙ ΤΙΜΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ	14/9
ΑΠΟΛΛΩΝ Ladies - 1η Αγωνιστική	23/9
ΑΠΟΛΛΩΝ FC - 1η Αγωνιστική	30/9

ΑΠΟΛΛΩΝ ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑΣ...ΑΠΟΛΛΩΝ!

«Η πικρή μου αλήθεια είναι ότι υπάρχουν στιγμές που αισθάνομαι τον κόσμο να με τραβά πίσω. Πίσω από τη δόξα, το μεγαλείο, πίσω από την πρόοδο που διακαώς ποθώ να αισθανθώ. Αυτός ο κόσμος διατυμπανίζει ότι είναι δικός μου! Μα πόσο δικός μου μπορεί να είναι αν με αφήνει πίσω του! Πόσο δικός μου μπορεί να είναι αν διώχνει τους ανθρώπους μου;

Δεν φοβάμαι να γνωρίσω το καινούριο, να αγκαλιάσω το μικρό, δεν φοβάμαι να γίνω μέρος ενός μεγάλου ανομοιόμορφου συνόλου, δεν φοβάμαι να ανοίξω τα φτερά μου για νέες προκλήσεις. Η αγκαλιά μου χωράει άπειρο κόσμο. Η παρουσία τους με κάνει να νιώθω μεγαλεπήβολο, με κάνει να νιώθω ότι πιο όμορφο υπάρχει στον κόσμο τούτο. Μου δίνει λευκό φως στη συνέχεια και ελπίδες ότι οι κόποι μου απέφεραν καρπούς. Αυτό που σίγουρα φοβάμαι είναι το τέλος μου! Δεν αισθάνομαι τον κύκλο μου να ολοκληρώνεται, δεν αισθάνομαι ότι η Ιστορία μου έφτασε στην τελεία, δεν αισθάνομαι τους ανθρώπους να έχουν κορεστεί. Μπορεί να είμαι σκουριασμένος και κουρασμένος. Μια ανάπαυλα, κάτι φρέσκο όμως θα με αναζωογονήσει όπως και πριν. Έχω αμέτρητα αποθέματα ενέργειας, βιωμάτων, και εμπειριών ικανών να με αναστήσουν και να με επαναφέρουν σε ένα καινούριο αύριο συνυφασμένο άρρηκτα με το πριν μου.

Φοβάμαι ότι ο κόσμος μου ξεχνά ποιος είμαι, πώς έγινα, και μέχρι πού έφτασα!! Μεγάλωσα δεκάδες και δεκάδες νέους. Αυτοί ωρίμασαν, έφτιαξαν τη δική τους φαμίλια, μα δεν έπαψα να τους νιώθω δικούς μου. Η πόρτα μου ήταν πάντα ανοιχτή για εκείνους. Μη ζητάτε λοιπόν να την κλείσω! Νιώθω τους νέους να με απαξιώνουν, να με βεβηλώνουν, να αγαπούν σε μένα μόνο τη σιγαλιά της νύχτας που τους επιτρέπει να αλητεύουν εν ψυχρώ. Εκτονώνουν σε μένα άγρια όνειρα στη ζώνη του λυκόφωτος, και εγώ το μόνο που ψάχνω είναι μια δίοδο να μπω στα αληθινά τους όνειρα. Να τους δώσω το φως που κάποτε όμοιοί τους έδωσαν σε εμένα, να τους κρατήσω το χέρι στα μοναχικά τους δευτερόλεπτα, όταν η ζωή τους πνίγει. Έχω αέρα που μπορώ να εμψυχήσω, έχω παλμό για να κάνω την καρδιά τους ξανά να χτυπά.

Κι αυτοί τι κάνουν; Όλο με αμφισβητούν, και όλο με εγκαταλείπουν. Η μοναξιά με πληγώνει, μα πιο πολύ μου ματώνει την ψυχή το μαύρο πέπλο που θέλουν να φορέσουν, το ατέρμονο αδιέξοδο που με οδηγούν. «Προσπαθήστε για μένα», θέλω να βροντοφωνάξω, μα περνά αμέσως απ' το νου μου δεύτερη σκέψη: «Ποιος να με ακούσει». Ότι απέμεινε μέσα μου είναι η πικρία της βεράντας, οι τσακωμοί της αίθουσας, κάτι ξεχασμένα αντικείμενα, φωτογραφίες των ανθρώπων (να τις βλέπω και να δακρύζω. Να διερωτώμαι πού είναι, τι κάνουν, με σκέφτονται λιγάκι; Άραγε θυμούνται όλα όσα έχουμε ζήσει;) και μερικές γραμμές που εξιστορούν τι ήμουν και τι απέγινα!

Υπήρξα φωλιά στον έρωτα πολλών, παγκάκι για τα μυστικά άλλων τόσων, δεσμός ιερός για τη φιλία τους, πηγή έμπνευσης, στηθαίο στα λοξοδρομήματά τους, καμάρι στην κοινότητα για την αξία μου και την προσφορά μου.

Το λέω και το ξαναλέω! Δεν έφτασε το τέλος μου....

Κλείνω τα μάτια και ονειρεύομαι την αυλή μου γεμάτη από μεγάλους, μικρούς, γυναίκες, παιδιά, γέροντες με σοφία, νέους με ιδέες, μεσήλικες με εμπειρία, εφήβους με ανυπομονησία να ρουφήξουν κάθε σταγόνα από το νέκταρ μου. Να τους βλέπω! Εκεί στην άκρη μου, με φόντο τον Θεό μου και τον Προστάτη μου (Άγιε μου Γεώργιε δείξε τους το δρόμο πίσω κοντά μου – στοχάστηκα παροδικά, μα τη μοίρα μου την έκλειψαν από τα χέρια μου) ο Ιώβ να διαβάζει από την εφημερίδα και ένας νευρώνας του εγκεφάλου να πετάγεται ευθύς. Κάτι έξυπνο θα σκέφτηκε πάλι, ώρα να πάρει το δρόμο για το γραφειάκι. [Ωραία που είναι να μοιράζονται τα παιδιά μου ιδέες! Απίθανο που είναι να τους δίνουν σάρκα! Κάτι σημαντικό θα έκανα ώστε να νιώθω τόσο περήφανος για αυτούς... Συγχωρέστε με που δεν μπόρεσα να κρατήσω τα δάκρυα μου!]

Ο Αβεσσαλώμ παρακάτω πλάι - πλάι με τον Βενιαμίν πίνουν στάλα – στάλα αυτόν τον υπέροχο καφέ της χόβολης. Αισθάνομαι ακόμα το άρωμα του παλιού καλού καφέ να περνά αργά και σταθερά από το ρώθωνα στη ρινοφαλαγγική μου σάλπιγγα και απευθείας από εκεί στον φάρυγγα. Την ίδια ώρα η καυτή γουλιά του καίει ανεπαίσθητα τη γλώσσα μου και κατεβαίνει σαν χειμάρρος στον ισθμό και από εκεί άρωμα και γεύση κατευθείαν στο στομάχι μου. [Πόσο ορέχτηκα αυτό τον καφέ που μόνο γλυκές αναμνήσεις μου φέρνει και μια καλή κουβέντα με τον φίλο απέναντι μου!]

Μα σαν με γελούν τα μάτια μου; Αυτός που περνά τα σκαλοπάτια μου μην είναι ο Γαβαθών; Γιος της Δαλιδάς [όμορφη κοπέλα, εξαιρετική σκηνική παρουσία. Της πήγαινε απίστευτα το θέατρο και ο πολιτισμός την αγαπούσε. Θυμάμαι μια παράσταση, ειλικρινά έδωσε τα ρέσα της. Με είχε κάνει να νιώσω δόξα.

ΑΠΟΛΛΩΝ ΛΥΜΠΙΩΝ

Απόλλωνος 1, Λύμπια

Τ.Κ.: 2566

Λευκωσία - Κύπρος

Αν θες αλλαγή, ΓΙΝΕ Η ΑΛΛΑΓΗ!

ΣΧΟΛΕΣ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟΥ
ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΥ

ΔΩΡΕΑΝ
ΕΓΓΡΑΦΗ

ΓΗΠΕΔΟ
ΑΠΟΛΛΩΝ
ΛΥΜΠΙΩΝ

ΠΑΙΔΙΑ
4 ΕΤΩΝ
ΚΑΙ ΑΝΩ

REGISTRATIONS & INFO 99542994 - 99870963

...συνέχεια

Ελισάβετ - Μαρία
Τιμοθέου

Γ. Γραμματέας Δ.Σ.

Είμαι λάτρης του θεάτρου ξέρετε... νιώθω ότι με αυτό ανακαλύπτω μια πτυχή του εαυτού μου όμορφη, σαγηνευτική και ντελικάτη, με απελευθερώνει και με αφήνει να αισθανθώ χωρίς φόβο] και του Ελώμ [αυτός και αν ήταν αστέρι! Ένα πόδι, που να σας λέω. Χτυπούσε στη γη και η μπάλα εκτοξευόταν στους ουρανούς. Πιστόλι ολάκερο που λέτε. Πόσα τέρματα πανηγύρισα μαζί του. Πόσες ασίστ (μην παραξενεύεστε! Ξέρω πολλά από ποδόσφαιρο. Τα 70 χρόνια μου γεμάτα από ποδόσφαιρο) κατέληξαν στα πόδια συμπαικτών του και από εκεί στα δίκτυα του οχτρού (σχήμα λόγου ε; μην παρεξηγηθούμε). Που σαι ρε Ελώμ; Σε έχασα και σε πεθύμησα πολύ. Πέρνα να τα πιούμε παρέα, να μου πεις τα νέα σου να σου πω και τα δικά μου. Έχω χιλιάδες ιστορίες να σου εκμυστηρευτώ. Μην με αφήνεις μόνο ρε Ελώμ. Σιχαίνομαι τη μοναξιά. Έλα να ακούσω τη φωνή σου. Άκουσε τα σώψυχα μου]. Όμορφο παλληκαράκι και έξυπνο ο Γαβαθών [Καλωσόρισε αστέρι μου! Ελπίζω να μου συμπεριφερθείς καλύτερα. Απλά για να ξέρεις αισθάνομαι. Πονάω. Φρόντισε με].

Σκέψεις, σκέψεις, σκέψεις..... Ησυχία! Πώς να τους εξηγήσω τα δεδομένα. Τι να καταλάβουν από το αυτόνοτο. Δεν είμαι ιδιοκτησία κανενός. Είμαι ιδιοκτησία όλων. Όλων όσοι πέρασαν από εδώ, όλων όσων έφυγαν, όλων όσοι πασχίζουν ανήλεα για μένα, όλων όσοι θα περάσουν από εδώ, και όλων όσοι θα κατέβουν για να μείνουν. Εσείς είστε το αίμα μου, το οζυγόνο που ρέει στις φλέβες μου, τα κόκκαλα στην σπονδυλική μου στήλη, οι νευρώνες των άκρων μου, η φαιά ουσία της υπόφυσης του εγκεφάλου μου.

Ανασαινώ παράλληλα με τη δική σας ανάσα. Πεθαίνω όταν η καρδιά σας χτυπά μακριά από εμένα.

Πήρα το βιβλίο μου στα χέρια μου. Η μέρα απ' το παράθυρο μου φαίνεται ηλιόλουστη και η πλατεία του Αγίου Γεωργίου μάγεμα της φύσης. Σε αυτή τη βουβαμάρα της αίθουσας που τόσο με τρομάζει, μόνο μια σκέψη με κάνει να αλληθωρίζω από τα ωραία που έζησα: Μην φτάνει σύντομα το τέλος μου!

Είπα πολλά ευχαριστώ και δεν με άκουσε κανείς. Ζήτησα αμέτρητες συγγνώμες και μου γύρισαν την πλάτη. Τα παιδιά μου μεγαλώνουν. Ένα – ένα παίρνει το δρόμο του. Τα αγαπάω με όλη τη δύναμη της ψυχής μου. Πώς όμως να τους πω ότι φοβάμαι. Ότι η μοναξιά με αργοπεθαίνει. Δεν αντέχει ο οργανισμός μου τους μελοδραματισμούς. Έκανα όνειρα ότι στα βαθιά μου γεράματα θα μου κρατούσαν σφιχτά το χέρι και θα με στήριζαν τα παιδιά μου, τα εγγόνια μου, τα δισέγγονά μου, και γιατί όχι τα τρισέγγονά μου.

Η τούρτα στο τραπέζι μου περιμένει ώρες. Να περιμένω μήπως μπας και εμφανιστούν; Πάνε ώρες που τους έχω καλέσει; Μην έχουν κάτι σημαντικό να κάνουν; [Θέλω να φωνάξω ότι μια ώρα θα σας κρατήσω μόνο. Μην νιώθετε ότι σας κωλυσιεργώ. Γέρος που είμαι νιώθω ασφάλεια και σιγουριά με την παρέα σας. Απλά για να ανοίξει αυτό το παράθυρο, και αύριο πάλι. Δικιά σας θα είναι η ώρα. Θα παίξετε, θα γελάσετε, θα ενημερωθείτε.] Αυτή η σπίθα στο κερί με ταραίζει σύγκορμα. Αν φυσήξω μετά; Σκοτάδι! Στο ελάχιστο φως της ηλιαχτίδας που αχνίζει προτιμώ να αποφύγω το απόλυτο σκοτάδι. Χρόνια μου πολλά.»